

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΞΑΝΘΗΣ
ΕΙΔΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ (ΠΙΣΤΩΤΙΚΩΝ ΤΙΤΛΩΝ)

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από την Πρωτόδικη Ανατολή Σαλπικτίδου, που ορίστηκε από την Πρόεδρο του Πρωτοδικείου Ξάνθης και από την Γραμματέα Χρυσούλα Τζελεπάκη.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του την 20.9.2017, για να δικάσει την υπόθεση, μεταξύ:

ΑΝΑΚΟΠΤΟΝΤΩΝ: 1) εταιρίας με την επωνυμία «...» που εδρεύει στην ... κι εκπροσωπείται νόμιμα, 2) ..., 3)..., κλπ. που παραστάθηκαν ο μεν 4ος μετά οι δε λοιποί δια του πληρεξουσίου δικηγόρου τους Πολύκαρπου Παπαδόπουλου, που κατέθεσε προτάσεις και ζήτησε να γίνουν δεκτά τα αναφερόμενα στην ανακοπή και σε αυτές κατά της:

ΚΑΘ' ΗΣ Η ΑΝΑΚΟΠΗ και οι πρόσθετοι λόγοι: ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία «ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε.» που εδρεύει στην Αθήνα κι εκπροσωπείται νόμιμα, ως ειδικής διαδόχου του πιστωτικού ιδρύματος με την επωνυμία «ΤΡΑΠΕΖΑ PROBANK Α.Ε.» (Απόφαση ΤτΕ 12/26.7.2013, ΦΕΚ 8' 1831/26.7.2013), που παραστάθηκε δια της πληρεξουσίας δικηγόρου της Ασπασίας Γαργάλα, που κατέθεσε προτάσεις και ζήτησε να απορριφθεί η ανακοπή και να γίνουν δεκτά τα αναφερόμενα σε αυτές.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης στο ακροατήριο οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν προφορικά τους ισχυρισμούς τους και αναφέρθηκαν στις έγγραφες προτάσεις τους και ζήτησε να γίνουν δεκτά τα όσα αναφέρονται σ' αυτές και στα πρακτικά της δίκης.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Με την κρινόμενη ανακοπή τους, και τους πρόσθετους λόγους της, οι ανακόπτοντες ζητούν να ακυρωθεί για τους λόγους που διαλαμβάνονται στο δικόγραφο της εν λόγω ανακοπής και των προσθέτων λόγων της: ...2015 Διαταγή Πληρωμής Δικαστή του Δικαστηρίου αυτού, για ποσό 351.294,05 € και να καταδικαστεί η καθ'ης στα δικαστικά τους έξοδα. Η ανακοπή, ασκήθηκε νομίμως και εμπροθέσμως (άρθρα 632 ΚΠολΔ, όπως ίσχυε κατά την κατάθεση της ανακοπής ήτοι μετά το ν. 4055/2012 και πριν το ν. 4335/23.7.2015), καθόσον από τη μελέτη του φακέλου της δικογραφίας (προσκομιζόμενα κι επικαλούμενα έγγραφα των διαδίκων) προκύπτει ότι η προσβαλλόμενη εκδόθηκε 5.2.2015 ενώ η ανακοπή ασκήθηκε 27.2.2015 (τη 15 η εργάσιμη μέρα από την έκδοση της προσβαλλόμενης, επίδοση της οποίας δεν προκύπτει για όλους τους ανακόπτοντες παρά μόνο μια προς τον 4^ο ανακόπτοντα στις 16.2.2015 από επιση μείωση του δικαστ. επιμελητή στο Πρωτοδικείο Καβάλας ... επί του επιδοθέντος αντιγράφου που προσκομίζει ο ανακόπτων). Το δικόγραφο πρόσθετων λόγων επίσης κατατέθηκε και επιδόθηκε εμπροθέσμως κατ' άρθ. 585 §2 ΚΠολΔ, ήτοι τουλάχιστον 8 μέρες πριν τη συζήτηση της ανακοπής (έκθεση επίδοσης ...2017 του δικ. επιμελητή του εδώ Πρωτοδικείου ...). Η ανακοπή, αρμοδίως φέρεται ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου (άρθρο 584, 632 § 1 ΚΠολΔ) κατά την ειδική διαδικασία πιστωτικών τίτλων (632 §2,14 αιτιολογικής έκθεσης του ν. 4055/2012), και πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω, ως προς τη νομική και ουσιαστική βασιμότητα των λόγων της {ανεξαρτήτων του χαρακτηρισμού και της αριθμησής τους στα δικόγραφα}.

Ι. Στην προστασία του ν.2251/1994 υπάγονται όχι μόνο οι τραπεζικές υπηρεσίες, που οστό τη φύση τους απευθύνονται σε ιδιώτες πελάτες για την εξυπηρέτηση προσωπικών τους αναγκών, αλλά και αυτές που απευθύνονται σε επαγγελματίες, όπως είναι η χορήγηση δανείων και πιστώσεων για την εξυπηρέτηση επαγγελματικών ή επιχειρηματικών αναγκών, χωρίς να αποκλείεται όμως στη συγκεκριμένη περίπτωση η εφαρμογή του άρθρου 281ΑΚ, μετά από την υποβολή σχετικής ένστασης από την τράπεζα, κάθε φορά που η επίκληση της ιδιότητας του καταναλωτή εμφανίζεται ως καταχρηστική,

όπως συμβαίνει, όταν ο δανειολήπτης δεν υφίσταται έλλειμμα αυτοπροστασίας, διότι διαθέτει εμπειρία στο συγκεκριμένο είδος συναλλαγών ή έχει τέτοια οικονομική επιφάνεια και οργανωτική υποδομή, ώστε να μπορεί να διαπραγματευθεί ισότιμα τους όρους της δανειακής του σύμβασης. Επιπροσθέτως, μέχρι την αντικατάσταση του ν. 2251/1994 με το ν. 3587/2007, ΦΕΚ Α 152/10.7.2007, δεν υπήρχε στην ελληνική έννομη τάξη ρύθμιση προστασίας ως καταναλωτή του εγγυητή γενικώς και ειδικότερα του εγγυητή επαγγελματικού ή επιχειρηματικού δανείου. Ωστόσο, λόγω του παρεπόμενου χαρακτήρα της εγγυητικής σύμβασης έναντι της κύριας οφειλής, κατ' άρθρο 847ΑΚ, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, όταν ο πρωτοφειλέτης-δανειολήπτης επαγγελματικού ή επιχειρηματικού δανείου έχει την ιδιότητα του καταναλωτή ως τελικός αποδέκτης τούτου και τυγχάνει προστασίας του άνω νόμου, της ίδιας προστασίας πρέπει να τυγχάνει και ο εγγυητής αυτού, εφόσον η εγγύηση δεν εντάσσεται στο πλαίσιο της επιχειρηματικής ή επαγγελματικής δραστηριότητας του τελευταίου και τούτο διότι δεν δικαιολογείται δυσμενέστερη αντιμετώπιση του εγγυητή από τον πρωτοφειλέτη. Η εκδοχή αυτή ενισχύεται, άλλωστε, και από το γεγονός ότι, σύμφωνα με το άρθρο 1 παρ. 4 περ. δβ του ίδιου παραπάνω νόμου, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 1 παρ. 5 του ν. 3587/2007, εντάσσεται ήδη ρητά στο προστατευτικό πεδίο αυτού και κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο που εγγυάται υπέρ καταναλωτή, εφόσον δεν ενεργεί στο πλαίσιο της επαγγελματικής ή επιχειρηματικής δραστηριότητάς του (ΟΛΑΠ 13/2015).

Ενόψει ιδίως των άρθρ: 2 ν: 1046/1980 (μετά και το άρθ. 1 ν. 1266/1982), 1 περ. Β' ΠΔ/ΓΕ1955/1991, ΠΔ/ΤΕ1087/1987,1955/1991,2286 και 2326/1994,2501/2002 και της ΕΤΠΘ/ΓΕ 178/19.7.2004, τα τραπεζικά επιτόκια διαμορφώνονται ελεύθερα, σύμφωνα με την αρχή της οικονομίας της ανοικτής αγοράς με ελεύθερο ανταγωνισμό, τις διατάξεις της κοινοτικής νομοθεσίας, αλλά και τη στάυμιση των εκτιμωμένων κατά περίπτωση κινδύνων, των εκάστοτε συνθηκών των χρηματοπιστωτικών αγορών, καθώς και των εν γένει υποχρεώσεων των τραπεζών που απορρέουν από τις διατάξεις που διέπουν τη λειτουργία τους και χωρίς οι τράπεζες, κατά τον καθορισμό τους, να δεσμεύονται από το ύψος των δικαιοπρακτικών (εξωτραπεζικών) επιτοκίων (ΑΠ 2037/2014). Εξου και συμφωνίες τραπεζικών επιτοκίων, που καταρτίστηκαν μετά την απελευθέρωση τους και με τις οποίες συνομολογείται επιτόκιο, που τυχόν, κατά περίπτωση, υπερβαίνει το εκάστοτε οριζόμενο για τα δικαιοπρακτικά (εξωτραπεζικά) επιτόκια ανώτατο όριο, δεν είναι εκ μόνου του λόγου αυτού αθέμιτες (ΑΠ 370/2012, ΑΠ 652/2010, ΑΠ 1219/2001). Ομοίως τέτοια συμφωνία δεν καθίσταται άκυρη, από το γεγονός και μόνο ότι μετά την κατάρτισή της μειωθούν τα εξωτραπεζικά επιτόκια, με αποτέλεσμα το συμβατικά προβλεπόμενο ύψος του σταθερού τραπεζικού επιτοκίου να υπερβαίνει πλέον τα δικαιοπρακτικά (εξωτραπεζικά) και τούτο διότι η συμφωνία περί καθορισμού σταθερού ονομαστικού τραπεζικού επιτοκίου στηρίζεται στις επικρατούσες, κατά το χρόνο συνομολόγησής της, προαναφερόμενες συνθήκες, οι οποίες μάλιστα σε περίπτωση μεταβολής τους θα μπορούσαν ενδεχομένως να δικαιολογήσουν όχι μόνο τη μείωση υπέρ του πιστούχου αλλά και την υπέρ του πιστωτικού ιδρύματος αύξηση του. Ωστε, με βάση την αρχή του απαραβίαστου των συμβάσεων (*Pacta sunt servanda*), παραμένει για τα συμβαλλόμενα μέρη η άνω συμφωνία έγκυρη και δεσμευτική, κατά το υπερβάλλον ποσοστό του συμφωνηθέντος σταθερού τραπεζικού επιτοκίου, ελεγχόμενη, ενδεχομένως, εάν συντρέχουν οι νόμιμες προς τούτο προϋποθέσεις και γίνει σχετική επίκληση αυτών, στο πλαίσιο των γενικών ρητρών του ΑΚ (άρθ. 281, 388), καθώς και του άρθρου 2 του ν. 2251/1994 "προστασία καταναλωτή"1 (ΑΠ 756/2015, Μιλτ. Σταθόπουλος: «Τραπεζικά Επιτόκια...» ΝοΒ 20041 70S επ).

Με τον 1^ο λόγο της ανακοπής (5 λόγοι στην πραγματικότητα, σελ. 3 ως 30) οι ανακόπτοντες, επικαλούμενοι ιδιότητα καταναλωτή, ζητούν την ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, επειδή βασίστηκε σε σύμβαση (την αρχική δανειακή) που περιέχει 5 άκυρους ΓΟΣ και συγκεκριμένα: α) τον όρο 2, που όριζε ότι το επιτόκιο του 1ου μήνα από την εκταμίευση ισούται με το με το ισχύον κατά την εκταμίευση «EURIBOR μηνιαίας διάρκειας, δηλαδή με τον αριθμητικό μέσο όρο στρογγυλοποιημένο προς τα άνω μέχρι 4 δεκαδικά ψηφία, των επιτοκίων που προσφέρονται στη διατραπεζική αγορά των Βρυξελλών στις 11 π.μ. περίπου για τις, ίδιου ύψους με το χορηγούμενο κεφάλαιο του δανείου, καταθέσεις σε Ευρώ διάρκειας ενός μηνός, προσαυξημένο κατά 2%...» και ότι για κάθε μήνα εφεξής «θα ισούται με το EURIBOR μηνιαίας διάρκειας που θα ισχύει κατά τη χρονική στιγμή της επετείου καταβολής της προηγούμενης του εκάστοτε μηνός δόσης προσαυξημένου κατά 2% β) τον όρο 5

που όριζε ότι «για τον υπολογισμό των τόκων, συμβατικών, υπερημερίας και τόκων επ' αυτών συνομολογείται ότι το έτος καθορίζεται σε 360 ημέρες», γ) τον όρο 6 που όριζε ότι «Σε περίπτωση που καθυστερείται η πληρωμή ...δόσης ή ...εισφοράς... προμηθειών, εξόδων καθώς και στην περίπτωση καταγγελίας της παρούσας... θα οφείλεται ...τόκος υπερημερίας... με επιτόκιο...2,50% μεγαλύτερο από το συμβατικό επιτόκιο του δανείου, όπως αυτό θα ισχύει κατά τη χρονική στιγμή της υπερημερίας», δ) τον όρο 11 που όριζε ότι «τον οφειλέτη Βαρύνουν... εισφορές του ν. 128/1975 ...» και τον όρο 19 που όριζε ότι «ο εγγυητής παραιτείται ανεπιφύλακτα των ενστάσεων και των δικαιωμάτων από τα άρθρα 853,854,855,858,862,863,864,866,867,868 και 869 του Αστικού Κώδικα». Εξ αυτών, κατά τη γνώμη των ανακοπτόντων: ι) ο όρος 2 κατέστη καταχρηστικός, επειδή με τις συνεχείς αυξήσεις περιθωρίου το επιτόκιο καταχρηστικά κατέστη δυσανάλογο του EURIBOR και ανώτερο του νόμιμου εξωτραπεζικού επιτοκίου, ιι) Οι όροι 2 και 6 είναι άκυροι κατ' άρθ. 2 §7 ια ν. 2251/1994 (επιτρέπουν στην τράπεζα τον καθορισμό επιτοκίου χωρίς κριτήρια ειδικά καθορισμένα) και επειδή το επιτόκιο καταχρηστικά (281 ΑΚ) υπερέβη το ανώτατο εξωτραπεζικό. Η! ο όρος 5 προσκρούει στην αρχή της διαφάνειας του άρθ. 2 §6 ν. 2251/1994, ώστε οι καταναλωτές δεν πληροφορούνται το πραγματικό ετήσιο επιτόκιο κατ' άρθ. 243 §3 ΑΚ. ιι) ο όρος 11 είναι καταχρηστικός γιατί η νόμιμη μετακύλιση της εισφοράς του ν. 128/1975 στη δανειολήπτρια ΟΕ κατέληξε σε υπέρβαση των ανώτατων επιτρεπτών επιτοκίων (281, 294 ΑΚ). ν) Ο όρος 19 είναι καταχρηστικός κατ' άρθ. 2 §6 και 7 ιγ ν. 2251/1994, γιατί περιορίζει υπέρμετρα την ευθύνη του προμηθευτή, οι δε παραιτούμενοι από δικαιώματα εγγυητές εμπίπτουν στην έννοια καταναλωτή. Και εξ αιτίας όλων των ανωτέρω (υπό 1 ως νί) συμπαράσύρεται σε ακυρότητα όλη η σύμβαση με τους όρους του 181ΑΚ. Επί του άνω -ενιαία αντιμετωπιζόμενου- λόγου, το Δικαστήριο κρίνει ότι: ι) Το επιτόκιο ποτέ δεν «κατέστη δυσανάλογο» του EURIBOR, αφού, κατά τον προσβαλλόμενο όρο 2, κυμαινόταν με βάση το EURIBOR και σταθερή πάντοτε προσαύξηση (άλλως περιθώριο ή spread) επ' αυτού. Όπως προκύπτει από τη 13η σελίδα της ανακοπής, αυτή η προσαύξηση ήταν αρχικά 2%, και ακολούθως, καθώς το Euribor έβαινε μειούμενο, αυξήθηκε, δυνάμει των αντίστοιχων σε παρένθεση πρόσθετων πράξεων επί της αρχικής σύμβασης, σε 2,3% ..., 2,5%... 4% ..., 4,5% ..., 5,25% ... και 8,30%.... Ωστε το περιθώριο αυξήθηκε δυνάμει συμβατικών τροποποιήσεων της αρχικής σύμβασης και όχι μονομερούς εκ μέρους της τράπεζας αναπροσαρμογής, εξ ου και είναι μη νόμιμη η επίκληση καταχρηστικότητας εκ μέρους των ανακοπτόντων, αφού συνυπέγραφαν τη διαμόρφωσή του, παρότι αορίστως αναφέρουν ότι «υποχρεώθηκαν» προς τούτο (βλ. ουσία) Πάντως δεν άσκησε δικαίωμα η καθ' ης ώστε να ελεγχθεί για καταχρηστικότητα. Η συμφωνία επιτοκίου που ξεπερνά το ανώτατο εξωτραπεζικό δεν είναι αθέμιτη (βλ. νομική σκέψη ΙΙ, ΑΠ 756/2015, contra στην ΑΠ 1219/2001). Τυχόν καταχρηστικότητα της θα κριθεί στην ουσία. Ιι) Οι όροι 2 και 6 δεν είναι άκυροι κατ' άρθ. 2 §7 ια ν. 2251/1994, αφού από το περιεχόμενό τους προκύπτει ότι επιτρέπουν στην τράπεζα τον καθορισμό επιτοκίου με κριτήρια ειδικά καθορισμένα (σταθερή προσαύξηση επί του Euribor). Η συμφωνία (επιτοκίου και) επιτοκίου υπερημερίας που ξεπερνά το ανώτατο εξωτραπεζικό δεν είναι αθέμιτη (βλ. νομική σκέψη ΙΙ, ΑΠ 756/2015). Τυχόν καταχρηστικότητα της θα κριθεί στην ουσία. Ιιι) Ο όρος 5 δεν προσκρούει στην αρχή της διαφάνειας του άρθ. 2 §6 ν. 2251/1994, αφού το περιεχόμενό του είναι ορισμένο και σαφές ακόμα και για τον απρόσεκτο ως προς την ενημέρωσή του, πλην διαθέτοντα μέση αντίληψη καταναλωτή. Εξάλλου, εξαιρουμένων των συναλλαγών με κάρτες και των συμβάσεων στεγαστικών δανείων (για τις οποίες εκδόθηκαν αντίστοιχα οι ΚΥΑ Ζ1- 178/13.2.2001, ΦΕΚ 8 255/9.3.2001, των υπουργών Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών, Δικαιοσύνης και Υφυπουργού Ανάπτυξης και ΥΑ Ζ1-798/25.6.2008, ΦΕΚ δ 1353/11.7.2008, του Υπουργού Ανάπτυξης, προς ενσωμάτωση της Οδηγίας 98/7ΕΚ του Ευρωπ. Κοινοβουλίου και Συμβουλίου), δυνάμει του άρθ. 3 §1 ν. 2842/2000 και των με αρ, 30/14.2.2000 (ΦΕΚ Α 43) και 45/19.2.2000 αποφάσεων Συμβουλίου Νομισματικής Πολιτικής της Τράπεζας της Ελλάδος εισήχθη στις λουπές τραπεζικές συναλλαγές ο υπολογισμός των τόκων με βάση το έτος των 360 ημερών, που ως κανόνας ειδικότερος θέτει εκποδών τη διάταξη του 243 §3 ΑΚ. Η μη εφαρμογή της τελευταίας διάταξης δεν δημιουργεί σε βάρος του καταναλωτή αδιαφάνεια περί το αληθές ύψος επιτοκίου που παραμένει το συμφωνηθέν, απλώς υπολογίζεται επί έτους 360 ημερών. Αλλωστε οι 5 μέρες που αφαιρούνται από το έτος των 365 ημερών

δεν προστίθενται στο προηγούμενο ή στο επόμενο έτος, ώστε να τεθεί ζήτημα μη ολοκλήρωσης της χρονικής διάρκειας του έτους, απλώς στη σύμβαση εφαρμόζεται ο νέος τεχνικός ορισμός του έτους όπως ισχύει πλέον στις τραπεζικές συναλλαγές. Άρα και ο ισχυρισμός ότι με τον εν λόγω υπολογισμό η τράπεζα χρεώνει ποσό τόκων μεγαλύτερο κατά 1,389% σε σχέση με αυτό που θα χρέωνε αν υπολόγιζε με βάση έτος 365 ημερών δεν ερείδεται στο νόμο (ΜπρΞάν 55/2016, αδημ.).

iv) Τυχόν κοιταχρηστικότητα του όρου 11 από τη νόμιμη μετακυλιση της εισφοράς του ν. 128/1975 στη δανειοληπτρια ΟΕ, που κατέληξε σε υπέρβαση των ανώτατων επιτρεπτών επιτοκίων θα κριθεί στην ουσία. Σημειωτέον ότι με τον ισχυρισμό αυτό οι ανακόπτοντες επί της ουσίας αποδέχονται ότι το ποσό της εισφοράς του Ν. 128/1975 συνιστά μέρος του ετήσιου πραγματικού επιτοκίου. Είναι μάλιστα χαρακτηριστικό ότι στη σελ. 13 της ανακοπής η ποσοστιαία αποτύπωσή της εν λόγω εισφοράς, 0,60 % ετησίως, προστίθεται στα επιτόκια, αν και δεν συναριθμείται στο καθαρό επιτόκιο στα δεξιά της σελίδας, (το οποίο, ειρήσθω εν παρόδω, στη σελ. 17 της ανακοπής φαίνεται να ξεπερνά το εξωτραπεζικό μόνο για το διάστημα από 29.3.2012 ως την καταγγελία της σύμβασης), ν) Ο όρος 19 δεν είναι καταχρηστικός, ήτοι δεν επιφέρει σημαντική διατάραξη της ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλομένων σε βάρος του καταναλωτή, κατ'άρθ. 2 §6 ν; 2251/1994, ούτε περιορίζει υπέρμετρα την ευθύνη του προμηθευτή κατ'άρθ. 2 §7 ιγ ν. 2251/1994, δεδομένου ότι ως μέτρο ελέγχου της διατάραξης της ισορροπίας αυτής και συνακόλουθα και του υπέρμετρου περιορισμού (που συνιστά ακραία διατάραξη) χρησιμεύει κάθε φορά το ενδοτικό δίκαιο που ισχύει για τη συγκεκριμένη σύμβαση. Η παραίτηση των εγγυητών από τα δικαιώματα των άρθρ. 853, 854, 855, 858, 862, 863, 864, 866, 867, 868 και 869 ΑΚ γίνεται εν πολλοίς νομίμως, αφού συνιστούν ενδοτικό δίκαιο τα άρθρα 853 (ΑΠ 1796/2005), 854 (ΕφΑαρ 114/2007) 855 (ΑΠ 61/2003), 862 (ΟλΑΠ 6/2000), 863 (ΟλΑΠ 6/2000, ΑΠ 343/2008), 866 (ΑΠ 482/2006 ΕφΠεφ 405/2015), 867 (ΕφΘεσ 763/1992), 868 (ΕφΘεσ 763/1992) και 869 (ΑΠ 1796/2006% Παραίτηση από το δικαίωμα του άρθρου 858 δεν νοείται, αφού πρόκειται για εκχώρηση εκ του νόμου (cession legis), που επέρχεται αυτοδίκαια, ανεξάρτητα από τη θέληση δανειστή, ακόμα κι αν ο εγγυητής παραιτήθηκε από ένσταση δίζησης ή παρέλειψε να την προβάλει (για όλα τα άνω βλ. ΑπΤεωργιάδη*. ΣυντΕρμΑΚ υπό άρθρα 853 αρ. 8,854 αρ.3,855 §2, 858 αρ. 10 &15,862 αρ.17, 863 αρ.15,866 αρ. 2,867 αρ. 3,868 αρ. 2 και 869 αρ., με τις εκεί παραπομπές). Οπότε ο εν λόγω όρος λογίζεται απλά ως μη συμφωνηθείς. Σε κάθε δε περίπτωση αυτός ο όρος (η παραίτηση από το 858 ΑΚ) δεν επιδραμειεύει δικαιώματα στον -ήδη ικανοποιηθέντα- δανειστή, αλλά αφορά τη σχέση εγγυητή-πρωτοφειλέτη. Παραίτηση από την ένσταση του 864 που συγκροτεί (μαζί με τις ενστάσεις 850 και 851 ΑΚ) τον πυρήνα της αρχής του παρεπομένου (ΑΠ 186/2001) νοείται, αφού νομολογιακά (κατά τη γνώμη και αυτού του δικαστηρίου) η 864 ΑΚ θεωρείται ενδοτικού δικαίου (βλ. ΕφΠειρ 638/2015, σχετικά με τον ενδοτικό χαρακτήρα των 853, 854, 855, 858, 862, 863, 864, 866, 867 και 868 ΑΚ), παρότι κατά τη θεωρία ενδεικνύει ότι δεν πρόκειται για σύμβαση εγγύησης αλλά για εγγυοδοτική σύμβαση, αφηρημένη υπόσχεση χρέους κλπ. (Απ.Γεωργιάδη: ΣυντΕρμΑΚ υπό άρθρο 853 αρ. 8, με τις εκεί παραπομπές). Ενόψει των, ανωτέρω ο άνω λόγος υπό ν της ανακοπής είναι απορριπτός προεχόντως ως απαράδεκτος λόγω αοριστίας, αφού οι ανακόπτοντες ουδόλως εκθέτουν σε τι συνίσταται η διατάραξη της ισορροπίας δικαιωμάτων και υποχρεώσεων μεταξύ των συμβαλλομένων μερών σε βάρος του καταναλωτή, σε κάθε δε περίπτωση είναι μη νόμιμος, καθότι οι ανωτέρω διατάξεις είναι ενδοτικού δικαίου (πλην της παραίτησης από το 858 που λογίζεται μη γενόμενη), είναι δυνατό βάσει της αρχής της ελευθερίας των συμβάσεων να συνολογοηθεί σε μια σύμβαση όρος παραίτησης του εγγυητή από τα δικαιώματα του, ο οποίος εν προκειμένω θα μπορούσε να ελεγχθεί μόνο από πλευράς διαφάνειας (ΕφΠειρ 638/2015, ΕφΛαρ 114/2007, αμφοτ. ΤΝΠ Νόμος). Κατά τα λοιπά, για τους άνω λόγους ή μέρη τους που κρίθηκαν νόμιμα (ήτοι τους υπό 1, Ιι και Ιν που ρηχά παραπέμπονται σε κατ' ουσίαν εξέταση), από την εκτίμηση της κατάθεσης του μάρτυρα που εξετάστηκε ενόρκως στο ακροατήριο και περιέχεται στα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά και όλων των εγγράφων που οι διάδικοι με επίκληση προσκομίζουν, αποδείχθηκαν τα εξής πραγματικά περιστατικά: Η δικαιοπάροχος της καθ'ης Τράπεζα Probank συνήψε: Α. με την 1^ο ανακόπτουσα εμπορική εταιρία, των λοιπών ανακοπτόντων εγγυηθέντων ως πρωτοφειλετών, την 155/3.Σ.2007 σύμβαση δανείου 300.000€ και τις ...

πρόσθετες πράξεις (με τις 5 πρώτες και την 8Π πρόσθετες πράξεις τα μέρη τροποποίησαν το περιθώριο επιτοκίου, ενώ με τις 6η, 7η και 9Π οι ανακόπτοντες επανάρθμισαν την οφειλή τους αναγνωρίζοντας το εκάστοτε οφειλόμενο υπόλοιπο, βλ. ιδίως τις, συνοδευόμενες την 7Π και 9Π αντίστοιχα, από 14.11.2014 και 22.6.2012 επιστολές της 1ας ανακόπτουσας προς την καθ' ης, όπου ομολογεί την ασταθή οικονομική της κατάσταση), και (επίσης συνήφε) 8. με την 1Π ανακόπτουσα εμπορική εταιρία, των 1ου και 2ης των ανακοπτόντων εγγυηθέντων ως πρωτοφειλετών, την... κλπ. πρόσθετες πράξεις (με τις 4 πρώτες πρόσθετες πράξεις τα μέρη αύξησαν το όριο πίστωσης από 130.000 € αρχικά ως τις 254.000 €, με την 5η το μείωσαν σε 15,500 €, ενώ με τις 6η, 7η και 8η τροποποίησαν όρους, ιδίως με την 7η αναγνώρισαν το έως τότε υπόλοιπο προβαίνοντας σε γενικότερη ρύθμιση της οφειλής, κατόπιν αίτησης του πελάτη). Προς εξασφάλιση της Α σύμβασης ενεγράφη συναινετική προσημείωση 390.000 € σε ακίνητο (διόροφη οικία) ιδιοκτησίας των 4ου και 5ης ανακοπτόντων. Μεταξύ άλλων η Α αρχική σύμβαση προέβλεπε: στον όρο 2 επιτόκιο μετά τον 1^ο μήνα από την εκταμίευση, ίσο με το Euribor προσαυξημένο κατά 2% («EURIBOR μηνιαίας διάρκειας που θα ισχύει κατά τη χρονική στιγμή της επετείου καταβολής της προηγούμενης του εκάστοτε μηνιάς δόσης προσαυξημένου κατά 2% ...») και στον όρο 6 ότι «Σε περίπτωση που καθυστερείται η πληρωμή ...δόσης ή ...εισφοράς... προμηθειών, εξόδων καθώς και στην περίπτωση καταγγελίας της παρούσας ... θα οφείλεται ...τόκος υπερημερίας ... με επιτόκιο ...2,50% μεγαλύτερο από το συμβατικό επιτόκιο του δανείου, όπως αυτό θα ισχύει κατά τη χρονική στιγμή της υπερημερίας». Κατά τη σύναψη όλων των άνω συμβάσεων οι ανακόπτοντες είχαν την ιδιότητα του καταναλωτή έναντι της τράπεζας-προμηθευτή, παρά την εμπορική ιδιότητα της 1ης ανακόπτουσας (βλ. ΟλΑπ 13/2015, προηγηθείσα νομική σκέψη υπό ι). Αναπόδεικτη παρέμεινε η σχετική ένστασης της καθ' ης περί καταχρηστικής επίκλησης της ιδιότητας καταναλωτή, τόσο από την 1η ανακόπτουσα, [παρότι δύσκολα νοείται έλλειμμα αυτοπροστασίας της, ενόψει του ότι δραστηριοποιείται ήδη επί μακράν και άρα διαθέτει εμπειρία στις τραπεζικές συναλλαγές, και οικονομική επιφάνεια, όπως προκύπτει από το εύρος χρηματοδότησής της, αλλά και από το ότι η ΟΕ συντηρεί από τη λειτουργία της 9 εργαζόμενους, πέραν του 2ου και 3ης των ανακοπτόντων (βλ. σελ 3 σημειώματος ασφαλιστικών μέτρων) αλλά και ενόψει της επιμέλειας που επέδειξε (τεκμαιρόμενη διεξαγωγή έρευνας αγοράς) δανειοδοτούμενη από τράπεζα γειτονικού νομού από αυτόν της έδρας της], όσο και από τους λοιπούς ανακόπτοντες, [παρότι εύλογα θα μπορούσε να υποστηριχθεί ότι για αυτούς η εγγύηση εντάσσεται στο πλαίσιο της επιχειρηματικής και επαγγελματικής τους δραστηριότητας, ιδίως για τους 2^ο και 3η που ομολογούν ότι βγάζουν τα προς το ζην από την εν λόγω ΟΕ (βλ. σελ 3 σημειώματος ασφαλιστικών μέτρων)/ αλλά και για τους λοιπούς, όπως προκύπτει από τα διδάγματα κοινής λογικής και εμπειρίας, αφού το γεγονός ότι οι ίδιοι 4 εγγυώνται την ικανού ύφους χρηματοδότηση (300.00 €) της εμπορικής ΟΕ το 2007, αλλά και αδιαλλείτως διαχρονικά μέχρι το 2012, και μάλιστα συναινούν στη προσημείωση ακινήτου τους 390.000 € προς εξασφάλιση του εν λόγω δανείου, δεν μπορεί παρά να σημαίνει ότι αρύρνται συμφέροντα από αυτήν την εμπορική επιχείρηση, άρα συμπλέκονται με αυτήν επαγγελματικώς]. Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι όλες οι αυξήσεις περιθωρίου του επιτοκίου της Α σύμβασης έγιναν συμβατικά με τις προαναφερθείσες πρόσθετες πράξεις που συνυπέγραφαν οι ανακόπτοντες, ενώ επ' ουδενί δεν αποδείχθηκε εξαναγκασμός των ανακοπτόντων από την καθ' ης σχετικά ζτα σχετικά χωρία της κατάθεσης του μάρτυρα δεν βασίζονται σε ίδια αντίληψη, αλλά σε υποθέσεις του, ενώ εσκεμμένα υποτιμά την επίδραση της αντισυμβατικής συμπεριφοράς των ανακοπτόντων στην αύξηση του περιθωρίου, την οποία ωστόσο υπονοεί στο τέλος της 4ης σελ. των πρακτικών «έλα βάλε υπογραφή και ... σε ρυθμίζουμε», αφού η «ρύθμιση» προϋποθέτει ότι η οφειλέτιδα δεν υπήρξε συνεπής). Μόλις που χρειάζεται να σημειωθεί ότι εάν η καθοδηγούμενη από το καλώς νοούμενο συμφέρον του συναλλασσομένου δράση του θεωρούνταν εξωτερικός «εξαναγκασμός», αυτό θα δυναμίτιζε την αρχή pacta sunt servanta. Το ύψος στο οποίο διαμορφώθηκε το επιτόκιο της Α σύμβασης, καθώς προϊόντος του χρόνου μειωνόταν το Euribor {από 4,47% το 2007 σε 0,65% το 2012} και αυξανόταν με τις προαναφερθείσες πρόσθετες πράξεις το ποσοστό του spread ζήτοι περιθωρίου, από 2% το 2007 σε 8,30% το 2012} αφενός δεν ξεπερνά το εξωτραπεζικό παρά μόνον για το διάστημα από 29.3.2012 ως την καταγγελία της σύμβασης (7.4.2014), αφετέρου ως

συνολικό ποσοστό επιτοκίου δεν διακυμάνθηκε δραματικά κατά τρόπο που να μπορεί να γίνει λόγος για καταχρηστική του αύξηση. Είναι χαρακτηριστικό ότι το συνολικό επιτόκιο αρχικά (2007) ήταν 6,47%, ακολούθως όμως κινήθηκε κυρίως πτωτικά από το 2008 ως το 2010 (με τις 211 ως και βη πρόσθετες πράξεις ανήλθε αντίστοιχα σε 4,16%, 4,41%, 4,92%, 5,97% και 6,28%, ήτοι χαμηλότερα από το αρχικό), ενώ άρχισε να αυξάνει από τα τέλη του 2011, (με τις 7*1, 8η και 9Π δηλαδή πρόσθετες πράξεις ανήλθε αντίστοιχα σε 6,71%, 9,08% και 8,95%) όταν δηλαδή ενέσκηφε η οικονομική κρίση που επηρέασε ασφαλώς το κόστος του χρήματος διεθνώς και δη στην Ελλάδα και κυρίως όταν, όπως προαναφέρθηκε, η δανειολήπτρια άρχισε να αθετεί τις συμβατικές της υποχρεώσεις και να ζητά ρυθμίσεις επικαλούμενη αστάθεια της οικονομικής της κατάστασης, άλλως αυξημένη επισφάλεια για την τράπεζα. Την άνω εικόνα δεν διαφοροποιεί η νόμιμη πρόσθεση στα άνω επιτόκια του ποσοστού 0,60% στο οποίο αποτιμάται ετησίως η εισφορά του ν. 128/1975. Συνεπώς, η συμφωνία επιτοκίου και συνακόλουθα του συνδεδεμένου με αυτό επιτοκίου υπερημερίας δεν είναι καταχρηστικές, αλλά λογικά επιβεβλημένες από τις χρηματοοικονομικές συνθήκες. [Εκ περισσού ας σημειωθεί ότι τα άρθρα 866 και 869 ΑΚ δεν συντρέχουν στην κρινόμενη περίπτωση (η ένδικη εγγύηση δεν δόθηκε για ρρωμένο χρόνο ούτε υπέρ εργαζομένου ή εργολάβου) άρα δεν καλούνται σε εφαρμογή, οπότε αλυσιτελώς προτείνεται η όποια καταχρηστικότητα ως προς παραίτηση από αυτά]. Επομένως ο 10ς λόγος είναι απορριπτέος στο σύνολό του.

Με τον 2° λόγο της ανακοπής (3 λόγοι στην πραγματικότητα, σελ. 31 ως 38) οι ανακόπτοντες, ζητούν την ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, επειδή: ι) η καθ' ης τους υπερδάνεισε ανεξέλεγκτα κατά παράβαση του άρθ. 8 της ΚΥΑ Ζ1-699, ΦΕΚ Β 917/2010 που προαπαιτεί εξέταση της πιστοληπτικής τους ικανότητας από την δανείστρια. Ο λόγος αυτός είναι αβάσιμος, αφού αμφοτέρες οι αρχικές συμβάσεις, πίστωσης και αλληλόχρεου... συνάφθηκαν προγενέστερα της εν λόγω ΚΥΑ, εκφευγουν δε του πεδίου εφαρμογής της, κατ' άρθ. 2 α και γ της, επειδή η 1η είναι εμπραγμάτως ασφαλισμένη (βλ. ουσία 1ου λόγου) και αμφοτέρες ξεπερνούσαν τα 75.000 € (βλ. ουσία 1ου λόγου). Μετά την έναρξη ισχύος της άνω ΚΥΑ μόνο μείωση πίστωσης χώρησε ... και όχι αύξηση, ιι) Η ... σύμβαση δεν ήταν σύμβαση αλληλοχρέου λογαριασμού, αλλά απλού τρέχοντος ή ανοιχτού λογαριασμού, εξ ου και πρέπει να κριθεί καταχρηστικός ο όρος 12 της σύμβασης περί ανατοκισμού κατ' άρθ. 112 ΕισΝΑΚ και της δυνατότητας αφηρημένης αναγνώρισης του υπολοίπου (874 ΑΚ). Ηι) Η ... σύμβαση δεν ήταν σύμβαση αλληλοχρέου λογαριασμού, αλλά απλώς δοσοληπτικός λογαριασμός, εξ ου και πρέπει να κριθεί καταχρηστικός ο όρος 12 της σύμβασης περί δυνατότητας αφηρημένης αναγνώρισης του υπολοίπου (874 ΑΚ). Οι άνω λόγοι υπό ιι και Ηι είναι απαράδεκτοι, ως αντιφατικοί μεταξύ τους (επικαλούνται σωρευτικά 3 διαφορετικά είδη λογαριασμών). Εκ περισσού και κατ' ουσίαν δεν αποδείχθηκε η έλλειψη αμοιβαιότητας (αρκεί δυνητική) των εκατέρωθεν αιτημάτων, ώστε ο λογαριασμός κρίνεται ως ανοιχτός αλληλόχρεος, όπως και επιγράφεται (βλ. ύπαρξη χρεωπιστώσεων στα σχετικά αποσπάσματα λογαριασμών). Προς επίρρωση το γεγονός ότι ο χαρακτήρας της σύμβασης και ο εξ αυτού ανατοκισμός δεν προβλημάτισαν τους ανακόπτοντες καθ' όλη τη μακρόχρονη διάρκεια λειτουργίας του, ούτε καν μετά την καταγγελία του, αλλά μόνο αφού τους ζητήθηκε το υπόλοιπο του λογαριασμού, γεγονός που κατατείνει σε προσηματικό ισχυρισμό.

Με τον 3° λόγο της ανακοπής (σελ. 38 ως 42) οι ανακόπτοντες, ζητούν την ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, επειδή: στηρίχθηκε στις άνω 2 συμβάσεις που περιέχουν ΓΟΣ που κρίθηκαν άκυροι με την απόφαση ΑΠ 1219/2001, χωρίς τους οποίους ολόκληρες οι συμβάσεις δεν θα είχαν επιχειρηθεί (181 ΑΚ). Με αυτή τη διατύπωση ο λόγος είναι προεχόντως αόριστος, αφού δεν προσβάλλει συγκεκριμένους όρους. Αν υπονοεί τους ήδη προσβληθέντες με τους προηγούμενους λόγους ανακοπής, ουδείς τους κρίθηκε καταχρηστικός, Εκ περισσού, κατ' ουσίαν κρίνεται ότι οι επίδικες συμβάσεις θα είχαν συναφθεί σε κάθε περίπτωση, αφού η υποθετική βούληση των μερών (ΑΠ

772/2014) θα ήταν να ισχύσουν χωρίς το άκυρο μέρος τους και κατά μετατροπή τυχόν άκυρου όρου, με διορθωτική ερμηνεία από το Δικαστήριο (άρθρ; 2 §4 ν. 2251/1994), σε άλλον έγκυρο με οδηγό το ενδοτικό δίκαιο και τη νομολογία. Προς επίρρωση του άνω λογικού συμπεράσματος βαίνει το γεγονός ότι, τις δεδομένες ανάγκες τους για χρηματοδότηση οι ανακόπτοντες θα έπρεπε να καλύψουν συμβαλλόμενοι με κάποιο πιστωτικό ίδρυμα, δεν απέδειξαν ωστόσο ότι τα επίμαχα έτη άλλη τράπεζα θα συμβαλλόταν μαζί τους (δάνειο 300.000 € το 2007 και πίστωση έως 130.000 € με αλληλόχρεο λογαριασμό το 2006) χωρίς τους προσβαλλόμενους όρους.

Με τον 4^ο λόγο της ανακοπής (σελ. 42 ως 44) οι ανακόπτοντες, ζητούν την ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, επειδή: είναι καταχρηστική (281 ΑΚ) η αξίωση της τράπεζας, είτε με διαταγή πληρωμής είτε με τακτική αγωγή, με βάση τις άνω συμβάσεις, επειδή η απαίτηση περιέχει εν μέρει κονδύλια που προέρχονται από άκυρους ΓΟΣ και επειδή η διαταγή πληρωμής είχε για τους ανακόπτοντες την επαχθή συνέπεια καταχώρησής τους στο σύστημα «Γειρεσίας». Αυτός ο λόγος είναι προεχόντως αόριστος, αφού δεν βάζει κατά ορισμένων παράνομων κονδυλίων που πρέπει να αφαιρεθούν από την απαίτηση της δανειστρίας, ακυρουμένης κατά το αντίστοιχο ποσό της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής. Εκ περισσού ο λόγος είναι απαράδεκτος, αφού καταχρηστικότητα στην άσκηση δικονομικού δικαιώματος δεν νοείται (ΑΠ 683/1999, ΕφΛαμ 41/2016, ΤΝΠ Νόμος), και μη νόμιμος, αφού η βλάβη του οφειλέτη δεν αρκεί για να θεμελιώσει καταχρηστικότητα, αν δεν συνδυάζεται με άλλες περιστάσεις, όπως όταν η δανειστρία δεν έχει συμφέρον στην άσκηση του δικαιώματος. Τούτο όμως δεν νοείται όταν ο δανειστής αποφασίζει όπως συμβατικά δικαιούται, να εισπράξει την απαίτησή του, δικαίωμα συνυφασμένο με την υκανοποίηση θεμιτού συμφέροντος του, δηλαδή με την ελευθερία διαχείρισης περιουσίας του, τον τρόπο της οποίας μόνο αυτός μπορεί να αποφασίζει (ΑΠ 1352/2011, ΕφΑθ 3104/2014 ΤΝΠ Νόμος)

Η ένσταση της ουσιάδου πλάνης (ΑΠ 335/2012, ΑΠ 1211/2008) προτείνεται ως λόγος ανακοπής κατά διαταγής πληρωμής. Τότε όμως εμπεριέχει λογικά και αίτημα ακύρωσης της δικαιοπραξίας (ΑΠ 1098/2006, ΑΠ 77/1991, ΤΝΠ Νόμος). Με τον 5^ο λόγο της ανακοπής (σελ. 44 κ.ε.) οι 4ος και 5ος ανακόπτοντες, ζητούν την ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, επειδή: κατά την υπογραφή της ... σύμβασης δανείου 300.000 € βρίσκονταν σε πλάνη νομίζοντας ότι απλώς παρέχουν προσημείωση επί ακινήτου ιδιοκτησίας τους προς εξασφάλιση του εν λόγω δανείου, ενώ δεν είχαν βούληση να εγγυηθούν προσωπικώς την εξόφλησή του. Ο λόγος αυτός είναι προεχόντως απαράδεκτος κατ' άρθ. 157 ΑΚ, αφού πέρασαν πάνω από 2 έτη από την δικαιοπραξία, ενώ περί του πότε έκαψε η πλάνη ουδείς λόγος γίνεται. Εκ περισσού ο λόγος κρίνεται αβάσιμος και προσηματικός, δεδομένου ότι οι 4ος και 5ος ανακόπτοντες δεν υπέγραψαν μόνο 1 φορά, ώστε να υπολαμβάνουν ως δήθεν αδαείς περί τις συναλλαγές, ότι υπέγραφαν προς παροχή προσημείωσης, αλλά επίσης υπέγραφαν διαχρονικά σε κάθε πρόσθετη πράξη ..., γεγονός που αποκλείει τη διατήρηση της όποιας υποτιθέμενης πλάνης τους ήδη πριν την πάροδο της αποσβεστικής προθεσμίας.

Με τον 1^ο πρόσθετο λόγο της ανακοπής τους οι ανακόπτοντες ζητούν την ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, λόγο αοριστίας, επειδή δεν επιμερίζει το οφειλόμενο {από το δάνειο} ποσό σε κεφάλαιο και κεφαλαιοποιημένους τόκους. Αυτός ο λόγος είναι μη νόμιμος αφού η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής περιέχει όλα τα αναγκαία κατ' άρθ. 630 (ιδίως ε) ΚΠολΔ στοιχεία (ΑΠ 1094/2006, contra ΕφΑθ 1132/2008, ΤΝΠ Νόμος). Ο επιμερισμός της συνολικής απαίτησης από το δάνειο σε κεφάλαιο και τόκους προκύπτει από τη συνημμένη στην αίτηση έκδοσης διαταγής πληρωμής (626 γ ΚΠολΔ) κίνηση λογαριασμών, απορρυττομένου στην ουσία και του σχετικού αόριστου παραπόνου των ανακοπτόντων περί ελλειπών εγγράφων. Ομοίως αβάσιμη κρίνεται η μομφή των

ανακοπτόντων για αδιαφάνεια της λογιστικής απεικόνισης του δανείου, αφενός επειδή στα προσκομιζόμενα της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής περιλαμβανόταν ακόμα και πίνακας κωδικών αιτιολογίας της δανείστριας τράπεζας αφετέρου επειδή ακριβώς εξαιτίας της διαφανούς λογιστικής απεικόνισης ίου δανείου κατέστη δυνατή η σύνταξη της εξαντλητικά λεπτομερούς από 6.9.2017 έκθεσης τεχνικού συμβούλου που οι ανακόπτοντες προσκομίζουν, πράγμα που αποδεικνύει ότι τους ήταν δυνατός ο έλεγχος και η άμυνα, ώστε καμία δικονομική ζημία δεν υπέστησαν.

Με το άρθρ. 27 ν. 2076/1992, όπως ισχύει από 1.1.2002, ορίζεται ότι §1 Τα πιστωτικά ιδρύματα που εδρεύουν στην Ελλάδα υποχρεούνται να παύουν τον εκτοκισμό δανείων μετά τη συμπλήρωση χρονικού διαστήματος έξι μηνών, κατά το οποίο λογισθέντες τόκοι επί των δανείων αυτών παραμένουν ανείσπρακτοι. Μετά την πάροδο του ως άνω εξαμήνου επιτρέπεται μόνο ο εξωλογιστικός προσδιορισμός των τόκων, περιλαμβανομένων και τυχόν τάκων υπερημερίας, οι οποίοι θα λογισηκοποιούνται όταν και εφόσον εισπράττονται Ειδικά προκειμένου περί δανείων με τη μορφή αλληλόχρεων λογαριασμών, εφόσον οι λογιζόμενοι και μη εισπραττόμενοι τόκοι, προσαυξάνουν τα χρεωστικά υπόλοιπα των λογαριασμών, θα πρέπει να υπάρχει τουλάχιστον ισόποση πίστωση των λογαριασμών αυτών εντός του εξαμήνου που έπεται της ημερομηνίας λογισμού των τόκων προκειμένου να μη παύσει ο εκτοκισμός των δανείων. §2. Απαγορεύεται σε πιστωτικό ίδρυμα να χορηγεί νέα δάνεια για την πληρωμή οφειλομένων σε αυτό ληξιπρόθεσμων τόκων με αποτέλεσμα την αναστολή εφαρμογής της διάταξης της παρ. 1 καθώς και ρύθμιση οφειλών ισοδύναμου αποτελέσματος εκτός εάν πρόκειται για σύμβαση γενικότερης ρύθμισης οφειλών των δανειολήπτη, που θα στηρίζεται σε εμπειριστατωμένη μελέτη από το πιστωτικό ίδρυμα της δυνατότητας εξυπηρέτησης των ρυθμιζόμενων οφειλών με βάση συγκεκριμένο χρονοδιάγραμμα.» Γίνεται δεκτό ότι ο "εκτοκισμός των δανείων" σημαίνει μονάχα τον λογιστικό υπολογισμό των τόκων επί των καθυστερούμενων τόκων και ότι αν τέτοιοι τόκοι παραμείνουν ανείσπρακτοι για χρονικό διάστημα δώδεκα μηνών δεν επιτρέπεται να λογιστικοποιούνται, δηλαδή να εμφανίζονται στους ισολογισμούς των τραπεζών, και όχι ότι δεν οφείλονται, αφού γενεσιουργός αιτία της οφειλής τόκων επί τόκων-όπως και κάθε ενοχής-δεν μπορεί παρά να είναι είτε διάταξη νόμου είτε η σύμβαση. Αυτό ενισχύεται και από τη διάταξη του τελευταίου εδαφίου της παρ.2 του ίδιου άρθρου 27 ν.2076/1992, που ορίζει ότι *απαγορεύεται επίσης η κεφαλαιοποίηση τόκων, που δεν προβλέπεται σε αρχική δανειακή σύμβαση μεσομακροπρόθεσμης χρηματοδότησης ή σε σύμβαση γενικότερης ρύθμισης οφειλών κατά τα ανωτέρω", και το οποίο, μολονότι αναφέρεται σε απαγόρευση της λογιστικής απλώς κεφαλαιοποίησης τόκων χάριν της εξυγίανσης των ισολογισμών των τραπεζών, αφήνει να εννοηθεί ότι οφείλονται γενικά τόκοι τόκων, τόσο όταν προβλέπεται η οφειλή τους σε σύμβαση-αρχική ή μεταγενέστερη, όσο και όταν δεν προβλέπεται τίποτα σχετικό στη σύμβαση, οπότε η οφειλή θα έχει τότε έρεισμα το νόμο και δη τις διατάξεις των άρθρ. 296 ΑΚ και 110-112 Εισ ΝΑΚ. Έτσι η παύση εκτοκισμού των δανείων συνεπάγεται μεν την παύση εμφάνισης των τόκων στο ενεργητικό του ισολογισμού, τα πιστωτικά όμως ιδρύματα δύνανται να αναγράφουν την αξία των οφειλόμενων τόκων σε εκτός ισολογισμού λογαριασμούς (ΑΠ 490/2004).Παρόμοια ρύθμιση επανέλαβε το άρθρ. 88 ν. 3601/2007 που κατάργησε το προηγούμενο που όρισε «1. Τα πιστωτικά ιδρύματα που εδρεύουν στην Ελλάδα υποχρεούνται να παύουν τη λογισακοποίηση των τόκων των δανείων ή λοιπών πιστώσεων που χορηγούν, υπό οποιαδήποτε μορφή, περιλαμβανομένων των απαιτήσεων από χρηματοδοτικές μισθώσεις με βάση το ν. 1665/1986 (ΦΕΚ 194 Α'), μετά τη συμπλήρωση χρονικού διαστήματος κατά το οποίο λογισθέντες τόκοι επί των δανείων ή λοιπών πιστώσεων αυτών παραμένουν ανείσπρακτοι και το οποίο δεν μπορεί να υπερβαίνει τους έξι (6) μήνες προκειμένου περί οφειλών από δάνεια προς φυσικά πρόσωπα που εξασφαλίζονται πλήρως με ακίνητα και τους τρεις (3) μήνες προκειμένου για οφειλές από λοιπές πιστοδοτήσεις. Μετά την πάροδο του ως άνω διαστήματος επιτρέπεται μόνο ο εξωλογιστικός προσδιορισμός των τόκων, περιλαμβανομένων και των

τυχόν τόκων υπερημερίας και εξ ανατοκισμού όπου επιτρέπεται, οι οποίοι θα λογιστικοποιούνται όταν και εφόσον εισπράττονται Ειδικά προκειμένου περί δανείων ή λοιπών πιστώσεων με τη μορφή αλληλόχρεων λογαριασμών, εφόσον οι λογιζόμενοι και μη εισπραττόμενοι τόκοι προσαυξάνουν τα χρεωστικά υπόλοιπα των λογαριασμών, θα πρέπει να υπάρχει τουλάχιστον ισόποση πίστωση των λογαριασμών αυτών εντός του τριμήνου που έπεται της ημερομηνίας λογισμού των τόκων προκειμένου να μην παύσει ο εκτοκισμός των δανείων ή λοιπών πιστώσεων. 2. Απαγορεύεται σε πιστωτικό ίδρυμα της παραγράφου 1 του παρόντος άρθρου να χορηγεί νέα δάνεια για την πληρωμή οφειλόμενων σε αυτό ληξιπρόθεσμων τόκων με αποτέλεσμα την αναστολή εφαρμογής της διάταξης της εν λόγω παραγράφου, καθώς και να προβαίνει σε ρύθμιση οφειλών ισοδύναμου αποτελέσματος εκτός εάν πρόκειται για σύμβαση γενικότερης ρύθμισης οφειλών του δανειολήπτη, που θα στηρίζεται σε εμπειριστατωμένη μελέτη από το πιστωτικό ίδρυμα της δυνατότητας εξυπηρέτησης των ρυθμιζόμενων οφειλών με βάση συγκεκριμένο χρονοδιάγραμμα.»

Με τον 2^ο πρόσθετο λόγο της ανακοπής τους {2 λόγος σελ. 7 ως 13}, οι ανακόπτοντες ζητούν την ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, επειδή στην ... σύμβαση δανείου: Ι) η τράπεζα, σύμφωνα με το άρθ. 27 §1 ν. 2076/1992, που καταργήθηκε αντικαθιστάμενο από το άρθ. 88 ν. 3601/2007, ΦΕΚ Α 178/1.8.2007, (που καταργήθηκε αντικαθιστάμενο από το άρθ. 150 ν. 4261/2014, ΦΕΚ Α 107/5.5.2014 που όμως δεν αφορά την κρινόμενη υπόθεση καθώς είναι μεταγενέστερο της καταγγελίας του εν λόγω δανείου στις 7.4.2014), όφειλε μετά από 6 μήνες ανείσπρακτων τόκων να λογίζει εξωλογιστικούς τόκους σε χωριστή δανειακή καρτέλα, γιατί χρεώνοντας τους μέσα στην ίδια καρτέλα διαταράσσει τη σειρά καταλογισμού των καταβολών, όπως αυτή προκύπτει από τα άρθ. 422-423 ΑΚ και από τον όρο 9 (από παραδρομή αναφέρεται 6) της δανειακής σύμβασης και δυσχεραίνει την εξόφληση. Και αυτό συνιστά κατάχρηση δικαιώματος {116 ΚΠολΔ, 281 ΑΚ} κατά παράβαση της αρχής εμπιστοσύνης μεταξύ τράπεζας-πελάτη. Ο λόγος αυτός είναι προεχόντως αόριστος, αφού δεν προσδιορίζει κατά ποιο ποσό επιβαρύνθηκε η απαίτηση από αυτήν την πλημμέλεια. Εκ περισσού ο λόγος είναι νόμο αβάσιμος, η πρακτική της τράπεζας να χρεώνει εξωλογιστικούς τόκους στον ίδιο λογαριασμό ούτε κατάχρηση συνιστά, ούτε παρανομία, κατά προηγηθείσα νομική σκέψη (ΑΠ 490/2004). Εξάλλου καμιά διάταξη δεν επιβάλλει στην τράπεζα να λογίζει εξωλογιστικούς τόκους σε χωριστή δανειακή καρτέλα, απλώς οι διατάξεις της αμέσως πορηγηθείσας νομικής σκέψης επιβάλλουν στην τράπεζα να πιστώνει τους μη εισπραττόμενους τόκους μέσα στον ίδιο λογαριασμό, πράγμα που οι ανακόπτοντες δεν διευκρινίζουν καν εάν πράγματι γινόταν (και παραδόξως τούτο δεν αποτυπώνεται στην κατά τα άλλα λεπτομερέστατη έκθεση τεχνικού συμβούλου, παρότι οι ανακόπτοντες παρατιονούν για παράνομη λογιστική απεικόνιση). Άλλωστε είναι ακατάληπτο στο Δικαστήριο γιατί η χρέωση τόκων στον ίδιο λογαριασμό (καρτέλα), θίγει κατά τη γνώμη των ανακοπτόντων τη σειρά του καταλογισμού, όπως έχει οριστεί από τον συμβατικό όρο 9 (τα άρθρα 422 και 423 ΑΚ απωθούνται από τον σχετικό συμβατικό όρο, το μεν ως επικουρικό, το δε ως ενδοτικού δικαίου). Σε κάθε περίπτωση η παρατήρηση στο τέλος της σελ. 7 ότι σε δάνειο άλλου πελάτη της η ΕΤΕ ορίζει ότι «τέλος κατατίθενται οι τόκοι του άρθρου 88 του Ν. 2076/1992» δεν σημαίνει ότι το ίδιο συμβαίνει και στην ένδικη σύμβαση δανείου, όπου ο όρος 6 ορίζει ότι οι καταβολές καταλογίζονται σε εξόφληση «τέλος του καθυστερούμενου κεφαλαίου». Η) Η τράπεζα, σύμφωνα με το άρθ. 27 §2 ν. 2076/1992, που καταργήθηκε αντικαθιστάμενο από το άρθ. 88 ν. 3601/2007, ΦΕΚ Α 178/1.8.2007, (που καταργήθηκε αντικαθιστάμενο από το άρθ. 150 ν. 4261/2014, ΦΕΚ Α 107/5.5.2014 που όμως δεν αφορά την κρινόμενη υπόθεση καθώς είναι μεταγενέστερο της καταγγελίας του εν λόγω δανείου στις 7.4.2014), όφειλε, πριν κεφαλαιοποιήσει τόκους με τις πρόσθετες πράξεις του δανείου να προβεί σε εμπειριστατωμένη μελέτη της δυνατότητας εξυπηρέτησης των ρυθμιζόμενων οφειλών από το δανειολήπτη. Ο λόγος αυτός είναι μη νόμιμος γιατί το επίμαχο άρθρο κάνει λόγο για νέα δάνεια προς πληρωμή οφειλόμενων τόκων, η δε πρόσθετη πράξη επί υπάρχοντος δανείου δεν συνιστά νέο δάνειο, ακόμα κι αν κεφαλαιοποιεί οφειλόμενους τόκους.

Με τον 3^ο πρόσθετο λόγο της ανακοπής τους (2 λόγοι, σελ. 13 ως 32), οι ανακόπτοντες

επικαλούμενοι ιδιότητα καταναλωτή, ζητούν την ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, επειδή βασίστηκε σε σύμβαση που περιέχει 2 άκυρους ΓΟΣ και συγκεκριμένα: α) τον όρο 5 της αρχικής δανειακής σύμβασης, που όριζε ότι «η τράπεζα σταθμίζοντας τις εκάστοτε διαμορφούμενες συνθήκες της αγοράς ή και βάσει τραπεζικών κριτηρίων, δόναται με ανακοίνωσή της στον τύπο ή με άλλο τυχόν τρόπο επιβαλλόμενο από τις ισχύουσες κάθε φορά διατάξεις, να αναπροσαρμόζει το βασικό επιτόκιο, το περιθώριο ή τον τρόπο υπολογισμού, χωρίς τη σύμπραξη του οφειλέτη, ο οποίος δηλώνει από τώρα ότι αποδέχεται οποιαδήποτε μεταβολή του επιτοκίου ή του περιθωρίου ή και του τρόπου υπολογισμού» και β) τον όρο 3 των πρόσθετων πράξεων... που όριζε ότι «η τράπεζα έχει διατηρήσει το δικαίωμα μεταβολής, κατόπιν στάθμισης των εκάστοτε διαμορφούμενων συνθηκών της αγοράς, του τρόπου υπολογισμού, του εφαρμοζόμενου επιτοκίου...». Κατά τη γνώμη των ανακοπτόντων: ι) Οι άνω όροι συνεπάγονται αοριστία της αύξησης περιθωρίου του επιτοκίου και συνακόλουθα καθιστούν ανεκκαθάριστη την απαίτηση, επειδή τα κριτήρια μεταβολής του επιτοκίου δεν ήταν εύλογα και εκ των προτέρων γνωστά στους ανακόπτοντες και συγκεκριμένα επειδή, παρά την απόφαση της Συνεδρίασης 178/19.7.2004 της Επιτροπής Τραπεζικών και Πιστωτικών Θεμάτων, το περιθώριο του επιτοκίου συνδέθηκε με δείκτες μη επιτοκιακού χαρακτήρα, χωρίς αναφορά στον τρόπο προσαρμογής του και στη συμμετοχή των αόριστων δεικτών στο επιτοκιακό κόστος. Η άνω απόφαση όριζε ότι «η μεταβολή του κυμαινόμενου επιτοκίου συνδέεται αποκλειστικά με δείκτες γενικού και ευρέως προσβάσιμου επιτοκιακού χαρακτήρα, όπως ... Euribor.. κλπ οι οποίοι αναφέρονται ρητά στη σύμβαση. Στη σύμβαση πρέπει να προσδιορίζεται επίσης ρητά ο τρόπος προσαρμογής του συμβατικού επιτοκίου...: α) ως ανώτατο πολλαπλάσιο της εκάστοτε μεταβολής του επιτοκιακού δείκτη ή β) ως το εκάστοτε προκύπτον άθροισμα του ύφους του επιτοκιακού δείκτη πλέον ενός περιθωρίου καθοριζόμενου μέχρι ενός ανώτατου ορίου. Σε περίπτωση που επιλεγούν περισσότεροι του ενός ...δείκτες πρέπει επίσης να σταθμίζεται στη σύμβαση η συμμετοχή του κάθε δείκτη...». Ο λόγος αυτός είναι προεχόντως απαράδεκτος ως αλυσιτελής, επειδή, και αληθής υποτιθέμενος, οι προσβαλλόμενοι όροι που αφορούν τη μονομερή τροποποίηση επιτοκίου ουδέποτε ενεργοποιήθηκαν, ούτε επέφεραν ζημία στους ανακόπτοντες, αφού, όπως ομολογείται στο ίδιο το κείμενο της ανακοπής και όπως εκτέθηκε στην εκτίμηση του 1ου λόγου της ανακοπής υπό ι', το περιθώριο αυξήθηκε δυνάμει συμβατικών τροποποιήσεων της αρχικής σύμβασης και όχι μονομερούς εκ μέρους της τράπεζας αναπροσαρμογής. Παρ'ότι μάλιστα δεν επρόκειτο για μονομερή αναπροσαρμογή, οι ανακόπτοντες ομολογούν στις σελ. 20-21 των προσθέτων λόγων τους ότι η συμβατική αύξηση του επιτοκίου αιτιολογείτο εκτένως από την καθ'ης στις πρόσθετες πράξεις ..., απλά οι ανακόπτοντες παραπονούνται επειδή η καθ'ης επικαλείτο ευρύτερα κριτήρια (όπως το κόστος χρήματος) και όχι εξατομικευμένα (την επισφάλεια του δικού τους χρέους).. Η) Οι άνω όροι είναι άκυροι ως καταχρηστικοί ΓΟΣ κατά παράβαση του άρθ. 372 ΑΚ, 2 §7 περ. ε (όπως ισχύει μετά το ν.3587/2007, ΦΕΚ Α 152/10.7.2007) και ια του ν. 2251/1994, ξεπιφύλασσουν στον προμηθευτή το δικαίωμα μονομερούς τροποποίησης της σύμβασης χωρίς ορισμένο, ειδικό και σπουδαίο λόγο, ο οποίος να αναφέρεται στη σύμβαση, και χωρίς σπουδαίο λόγο αφήνουν το τίμημα αόριστο και δεν επιτρέπουν τον προσδιορισμό του με κριτήρια ειδικά καθορισμένα στη σύμβαση και εύλογα για τον καταναλωτή). Ο λόγος αυτός είναι προεχόντως απαράδεκτος ως αλυσιτελής, κατά τα αμέσως προδιαληφθέντα υπό ι'. Εκ περισσού, είναι και μη νόμιμος, ως προς την αντίθεση στο άρθ. 2 §7 περ. ε ν. 2251/1994, επειδή επαρκώς διευκρινίζεται στη σύμβαση ο ειδικός σπουδαίος λόγος που επιβάλλει το δικαίωμα μονομερούς τροποποίησης της τράπεζας και ως προς την αντίθεση στο άρθ. 2 §7 περ. ια ν. 2251/1994, επειδή η παγκόσμια χρηματοπιστωτική αστάθεια της τελευταίας 10ετίας συνιστά σπουδαίο λόγο προκειμένου να αφηθεί η μονομερής αναπροσαρμογή επιτοκίου σχετικώς αρρήθμιστη. [Η μομφή περί υπέρβασης των ανώτατων εξωτραπεζικών επιτοκίων αντιμετωπίστηκε στον 1° λόγο ανακοπής].

Με τον 4° πρόσθετο λόγο της ανακοπής τους (σελ. 33 ως 38), οι ανακόπτοντες, ζητούν την ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, επειδή θεωρούν άκυρες τις αναγνωρίσεις χρέους που έλαβαν χώρα με τις ... πρόσθετες πράξεις της δανειακής σύμβασης, για το λόγο ότι η τράπεζα τους

παραπλάνησε και νόμιζαν ότι απλώς ρύθμιζαν την οφειλή τους και όχι ότι την αναγνώριζαν. Ο λόγος αυτός είναι προεχόντως απαράδεκτος κατ' άρθ. 157 ΑΚ, αφού πέρασαν πάνω από 2 έτη από τις σχετικές δυναιοπραξίες ενώ περί του πότε έπαφε η πλάνη ουδείς λόγος γίνεται. Εκ περισσού ο λόγος κρίνεται αβάσιμος και προσχηματικός/ δεδομένου ότι οι ανακόπτοντες ομολογούν (σελ. 33, πράγμα που και αποδεικτικά προκύπτει) ότι υπέγραψαν τις, συνοδευούσες την 7η και 9η αντίστοιχα πρόσθετες πράξεις, από 14.11.2011 και 22.6.2012 επιταολές με την αδιάστικη διατύπωση «μετά από μέρος μου έλεγχο των καρπών του λογαριασμού και τη διαπίστωση της απόλυτης ορθότητας τους, αναγνωρίζω και αποδέχομαι την οφειλή». Η έννοια του όρου αναγνωρίζω παραπέμπει σαφώς σε αναγνώριση χρέους, ασχέτως του αν ο οφειλέτης πράγματι έλεγξε την ακρίβεια του λογαριασμού ή αμέλησε. [Τυχόν παράβαση της υποχρέωσης {288 ΑΚ} καθοδήγησης του πελάτη εκ μέρους της καθ' ης δεν συνέχεται με το κύρος της διαταγής πληρωμής].

Με τον 5° πρόσθετο λόγο της ανακοπής τους (σελ. 38 ως 41), οι ανακόπτοντες, ζητούν την ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, επειδή θεωρούν άκυρες τις ... πρόσθετες πράξεις της δανειακής σύμβασης, για το λόγο ότι αυτές αναφέρονται σε επιτόκιο εκτοκισμού με βάση έτος 365/360 ημερών, (ενώ η δανειακή σύμβαση και οι λοιπές πρόσθετες πράξεις της, αναφέρονται σε επιτόκιο εκτοκισμού με βάση έτος 360 ημερών), πράγμα που υπέγραψαν βρισκόμενοι σε πλάνη, ενώ αν γνώριζαν ότι ο εκτοκισμός θα γινόταν με βάση το έτος των 360 ημερών δεν θα υπέγραψαν. Ο λόγος αυτός είναι ανεπίδεκτος δικαστικής εκτίμησης (όλες οι συμβάσεις της δανειακής θα έπρεπε να προσβάλλονται) και σε κάθε περίπτωση απαράδεκτος κατ' άρθ. 157 ΑΚ αφού πέρασαν πάνω από 2 έτη από τις σχετικές δικαιπραξίες, ενώ περί του πότε έπαφε η πλάνη ουδείς λόγος γίνεται. Εκ περισσού ο λόγος είναι μη νόμιμος κατά τα προεκτεθέντα στον 1° λόγο της ανακοπής υπό ιθ.

Οι λοιποί λόγοι αφορούν τη σύμβαση αλληλόχρεου λογαριασμού. Με τον 6° πρόσθετο λόγο της ανακοπής τους (σελ. 42 ως 47), οι ανακόπτοντες, ζητούν την ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, επειδή θεωρούν άκυρη την ... πρόσθετη πράξη του αλληλοχρέου λογαριασμού, για το λόγο ότι κατά την υπογραφή της (οι 3 πρώτοι ανακόπτοντες) νόμιζαν ότι απλώς ρύθμιζαν την οφειλή τους και όχι ότι την αναγνώριζαν. Ο λόγος αυτός είναι προεχόντως απαράδεκτος κατ' άρθ. 157 ΑΚ, αφού πέρασαν πάνω από 2 έτη από την σχετική δικαιπραξία, ενώ περί του πότε έπαφε η πλάνη ουδείς λόγος γίνεται. Εκ περισσού ο λόγος κρίνεται αβάσιμος και προσχηματικός, δεδομένου ότι οι ανακόπτοντες ομολογούν (σελ. 44, πράγμα που και αποδεικτικά προκύπτει) ότι υπέγραψαν την αδιάστικη διατύπωση «αναγνωρίζει και συμφωνεί ως νόμιμο και αληθές». Η έννοια του όρου αναγνωρίζω παραπέμπει σαφώς σε αναγνώριση χρέους ασχέτως του αν ο οφειλέτης πράγματι έλεγξε την ακρίβεια του λογαριασμού ή αμέλησε. [Η μη προσκόμιση κατά την έκδοση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής της από επιστολής πελάτη προς ρύθμιση δεν επηρεάζει το κύρος της διαταγής πληρωμής].

Με τον 7° πρόσθετο λόγο της ανακοπής τους, οι ανακόπτοντες, επικαλούμενοι ιδιότητα καταναλωτή, ζητούν την ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής; επειδή η αρχική σύμβαση αλληλοχρέου περιέχει τους όρους ... που ορίζουν εκτοκισμό με βάση έτος 360 ημερών, που συναχτούν άκυρους ΓΟΣ κατά παράβαση της αρχής της διαφάνειας (επικαλούνται την ΑΠ 430/2005 που όμως αφορά στεγαστικό δάνειο). Ο λόγος αυτός είναι μη νόμιμος κατά τα προεκτεθέντα στον 1° λόγο της ανακοπής υπό ...

Κατ' άρθρο 1 ΠΔΤΕ1969/1991 απαγορευόταν η είσπραξη προμήθειας στα δάνεια, το επιτόκιο των οποίων καθορίζεται ελεύθερα από τα πιστωτικά ιδρύματα. Κατ' εξαίρεση επιτρέπεται η είσπραξη προμήθειας διαχείρισης, προκειμένου περί κοινοπρακτικών δανείων. Η πράξη αυτή καταργήθηκε με την

υπ' αρ.2501/2002 ΠΑΤΕ (ΦΕΚ 277Α ΥΙ8.ΙΙ.2002), στο κεφάλαιο ΣΤ της οποίας υπό τον τίτλο Προμήθειες Χορηγήσεων, ορίζεται ότι δεν επιτρέπεται η είσπραξη οποιοσδήποτε προμήθειας στις πόσης φύσεως χορηγήσεις των πιστωτικών ιδρυμάτων. Κατ' εξαίρεση επιτρέπεται η είσπραξη ή προμήθειας οργάνωσης και διαχείρισης, προκειμένου περί κοινοπρακτικών δανείων και υ) προμήθειας αδρανείας επί των μη αναληφθέντων ποσών πιστώσεων, ανεξάρτητα από τη μορφή χορήγησής τους. Στην έννοια των πάσης φύσεως προμηθειών του παρόντος κεφαλαίου δεν εμπίπτουν οι αμοιβές για τις παρεχόμενες τυχόν ειδικές υπηρεσίες, εφ' άπαξ δαπάνες και τα έξοδα υπέρ τρίτων, όπως ενδεικτικά τα συμβολαιογραφικά έξοδα, τα έξοδα εκτίμησης και ελέγχου τίτλων ακινήτου και εγγραφής υποθήκης. Με τον 8^ο πρόσθετο λόγο της ανακοπής τους, οι ανακόπτοντες, επικαλούμενοι ιδιότητα καταναλωτή, ζητούν την ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, επειδή αθέμιτα χρεώθηκαν, και ανατοκίστηκαν, ως έξοδα διαχείρισης δανείων 150 € στις 28.6.2013 και ως έξοδα διαχείρισης πιστοληπτικής αξιολόγησης 200,01 € στις 29.6.2012, για το λόγο ότι ο σχετικός όρος ... της αρχικής σύμβασης αλληλογρέου αντίκειται στα άρθρα 1 ΠΑΤΕ 1969/1991,2 §6 ν. 2251/1994 (σημαντική διατάραξη ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλόμενων σε βάρος του καταναλωτή), 178 ΑΚ και στην απόφαση 178/19.7.2004 Επιτροπής Τραπεζικών και Πιστωτικών Θεμάτων (άσχετη, αφορά το ύψος κυμαινόμενου επιτοκίου). Ο λόγος είναι εν μέρει μη νόμιμος, δεδομένου ότι από την 2501/2002 ΠΑΤΕ (που ισχύει μετά την κατάργηση της ΠΑΤΕ 1969/1991) προκύπτει ότι οι εφ' άπαξ δαπάνες, όπως οι άνω, δεν συνιστούν προμήθειες. Κατά τα λοιπά, στην ουσία κρινόμενος ο όρος ... της αρχικής σύμβασης αλληλογρέου προέβλεπε ρητά ότι ο πιστούχος βαρύνεται «με κάθε δαπάνη που θα απαιτηθεί από την κατάρτιση και μέχρι την εξόφληση της πίστωσης, για οποιοδήποτε λόγο,...». Αν και γενικός, ο όρος αυτός, κατά τη λειτουργία του, επιβάρυνε τη δανειολήπτρια με 350 € έξοδα διαχείρισης μιας πίστωσης που λειτούργησε από το 2006 ως το 2014, τροποποιήθηκε 8 φορές, και δη με την πράξη... ρυθμίστηκε (οπότε μετά το 2011 εύλογο κρίνεται το έξοδο της καθ' ης για πιστοληπτική αξιολόγηση). Ενόψει των ανωτέρω ο επίμαχος όρος, παρά τη γενικότητά τους δεν είχε ως αποτέλεσμα τη σημαντική διατάραξη ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλόμενων σε βάρος του καταναλωτή, ούτε αντιβαίνει στα χρηστά ήθη, άρα κρίνεται έγκυρος. Τα άνω επιμέρους κονδύλια σπώλεσαν την αυτοτέλειά τους εισερχόμενα σε αλληλόχρεο λογαριασμό, εξ ου και νομίμως ανατοκίστηκαν μαζί με το υπόλοιπο του αλληλόχρεου. [Τυχόν αθέτηση της από κεφ.Β §2 νι και §3 της ΠΑΤΕ 2501/31.10.2002 υποχρέωσης προσυμβατικής ενημέρωσης εκ μέρους της τράπεζας για τις χρεώσεις της {ή άλλων κανόνων τραπεζικής δεοντολογίας που όεν τριτενεργοούν} δεν επηρεάζει το κύρος της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής],

ϊγ)με τον 9^ο πρόσθετο λόγο της ανακοπής τους, οι ανακόπτοντες, ζητούν την ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, επειδή με τους όρους ... της αρχική σύμβασης αλληλογρέου η καθ' ης αθέμιτα τους μετακόλισε την εισφορά του ν. 128/1975 και επιπλέον επειδή την ανατόκισε. Ο λόγος αυτός είναι μη νόμιμος, γιατί η μετακύλιση της εν λόγω εισφοράς στο δανειολήπτη είναι νόμιμη, [όπως άλλωστε ομολογούν οι ανακόπτοντες στο 1^ο λόγο της ανακοπής τους υπό ιν). Ο υπολογισμός του ποσοστού της εισφοράς του ν. 128/1975 για τον καθορισμό των δανείων της τράπεζας, με έμμεσο αποτέλεσμα τη μετακύλιση της εισφοράς αυτής στον πιστούχο, έγκυρα μπορεί να συμφωνηθεί συμβατικά μεταξύ αυτού και της πιστοδότριας τράπεζας, χωρίς μάλιστα να απαιτείται ειδικότερη αιτιολόγηση της συμφωνίας αυτής, είναι νόμιμος γιατί δεν αντίκειται στη διάταξη του άρθρου 1 παρ. 3 του ν. 128/1975, η οποία δεν καθιερώνει απαγορευτικό κανόνα δικαίου κατ' άρθρο 174 ΑΚ ούτε σε άλλον απαγορευτικό κανόνα δικαίου, συντάσσεται δε στο πλαίσιο του ελεύθερου καθορισμού των επιτοκίων (βλ. ΑΠ 330/2010, ΑΠ 35/2011, ΑΠ 570/2010), ο δε έλεγχος του αντίστοιχου συμβατικού όρου περιορίζεται στην τήρηση των όρων της διαφάνειας. Ο περαιτέρω ισχυρισμός των ανακοπτόντων ότι

παρανόμως τα ποσά αυτά προστίθεντο στο εκάστοτε υπόλοιπο του λογαριασμού, εκτοκίζονταν και ανατοκίζονταν, είναι απορριπτέως προεχόντως ως απαράδεκτος λόγω αοριστίας, αφού οι ανακόπτοντες δεν αναφέρουν επακριβώς τα επί πλέον ποσά με τα οποία επιβαρύνθηκαν παράνομα (βλ. ιδίως σελ. 65 άνω) και ποιο τελικά είναι το ποσό που από αυτά τα κονδύλια οφείλουν, ώστε να κριθεί η βασιμότητα του εν λόγω ισχυρισμού τους και σε καταφατική περίπτωση να αφαιρεθούν αυτά από το συνολικό ποσό της απαίτησης που αναγράφεται στην προαναφερόμενη διαταγή πληρωμής (ΕφΠεψ 401/2015 και 627/2014 ΤΝΠ Νόμος). Εκ περισσού, είναι και νόμω αβάσιμος καθόσον το ποσό της εισφοράς του Ν. 128/1975 νόμιμα μπορεί να ανατοκίζεται, αφού αποτελεί μέρος του ετήσιου πραγματικού επιτοκίου (βλ. ΜονΕφΘεσ 1224/2017, ΤΝΠ Νόμος, Σπ. Ψυχομάνη, άρθρο «Τα τραπεζικά επιτόκια» σε ΝοΒ 1995, σελ. 16-17).

Με τον 10^ο πρόσθετο λόγο της ανακοπής τους, οι ανακόπτοντες, ζητούν την ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, επειδή, οι όροι ... της αρχικής σύμβασης αλληλοχρέου που ορίζουν αντίστοιχα ότι (ενν. το επιτόκιο είναι ίσο με...) «Βασικό Κυμαινόμενο Επιτόκιο που καθορίζει κάθε φορά η τράπεζα και ανακοινώνει στον τύπο...» και ότι «η τράπεζα σταθμίζοντας τις διαμορφούμενες συνθήκες της αγοράς ή και βάσει τραπεζικών κριτηρίων, δύναται με ανακοίνωσή της στον τύπο ή με άλλο τυχόν τρόπο, επιβαλλόμενο από τις ισχύουσες κάθε φορά διατάξεις, να αναπροσαρμόζει το Βασικό Κυμαινόμενο Επιτόκιο, η το Περιθώριο ή τον τρόπο υπολογισμού χωρίς την σύμπραξη του πιστούχου, ο οποίος δηλώνει από τώρα ότι αποδέχεται οπριαδήποτε μεταβολή...», καθορίζουν το κυμαινόμενο επιτόκιο και τη μεταβολή του, κατά τρόπο αόριστο, ενόψει της απόφασης της συνεδρίασης 178/19.7.2004 της Επιτροπής Τραπεζικών και Πιστωτικών Θεμάτων, και καταχρηστικό κατά παράβαση του άρθ. 2 §7 ια ν.2251/1994 (χωρίς σπουδαίο λόγο αφήνουν το τίμημα αόριστο και δεν επιτρέπουν τον προσδιορισμό του με κριτήρια ειδικά καθορισμένα στη σύμβαση και εύλογα για τον καταναλωτή). Ωστόσο, ο λόγος αυτός είναι μη νόμιμος, αφενός γιατί η μεταβλητότητα των νομισματοπιστωτικών συνθηκών συνιστά σπουδαίο λόγο που καθιστά ανεκτή την αοριστία του κυμαινόμενου επιτοκίου (όπως οι ίδιοι οι ανακόπτοντες ομολογούν στο μέσον της σελ. 70), αφετέρου γιατί η άνω απόφαση Επιτροπής Τραπεζικών και Πιστωτικών Θεμάτων δεν τριτενεργεί παρέχοντας δικαιώματα στους ανακόπτοντες, αλλά λειτουργεί ως ενδείκτης της δεοντολογικά ορθής λειτουργίας των τραπεζών. Εκ περισσού ο λόγος είναι αβάσιμος και κατ' ουσίαν, επειδή, αφενός η όποια πλημμέλεια στον αρχικό ορισμό επιτοκίου καλύφθηκε μετά την αναγνώριση της οφειλής με την ... πρόσθετη πράξη και ρύθμιση, ενώ με την ... πρόσθετη πράξη, εφεξής το επιτόκιο καθορίστηκε με ορισμένο τρόπο ως Euribor 12μήνης διάρκειας προσαυξημένο με περιθώριο 11% πλέον των κατά νόμο εισφορών όπως του ν. 128/1975, Εξάλλου μονομερής αναπροσαρμογή του επιτοκίου εν μέρους της τράπεζας δεν αποδείχθηκε, ώστε ο σχετικός όρος δεν ενεργοποιήθηκε.

Με τον 11^ο πρόσθετο λόγο της ανακοπής τους, οι ανακόπτοντες, ζητούν την ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, επειδή το επιτόκιο της σύμβασης αλληλοχρέου υπερέβη τα νόμιμα εξωτραπεζικά επιτόκια. Ο λόγος αυτός είναι μη νόμιμος, κατά τα εκτεθέντα στον 1^ο λόγο της ανακοπής υπό Π, αφού τα τραπεζικά επιτόκια είναι πλήρως απελευθερωμένα (βλ. νομική σκέψη Η, ΑΠ 756/2015), ελέγχονται δε μόνο για καταχρηστικότητα. Κρίνοντας στην ουσία, ο λόγος είναι αβάσιμος, επειδή τα επιτόκια της ένδικης σύμβασης μετά τη ρύθμιση κυμάνθηκαν χονδρικά μεταξύ των ακραίων τιμών 10,55% και 15,36%, η δε ζημία που επικαλούνται οι ανακόπτοντες από την διαφορά τους με τα εξωτραπεζικά επιτόκια είναι 1.044,64 €. Οι τιμές αυτές δεν στηρίζουν κρίση περί καταχρηστικότητας, ιδίως ενόψει του ότι μετά την ... ρύθμιση, 11% ήταν μόνο το περιθώριο επιτοκίου που είχε συμφωνηθεί από τα μέρη (πέραν του Euribor).

Με τον 12^ο πρόσθετο λόγο της ανακοπής τους, οι ανακόπτοντες, ζητούν την ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, επειδή παρά τους όρους ... της σύμβασης αλληλόχρεου που ορίζουν αντίστοιχα ότι η τράπεζα λογίζει τόκους στο τέλος κάθε τριμήνου και ότι «ο πιστούχος εκτός από τους τόκους υπερημερίας οφείλει και τόκους επ' αυτών... οι οποίοι προστίθενται στο ληξιπρόθεσμο κεφάλαιο ανά εξάμηνο...», από 2 εγγραφές (στις 9.12.2013 και στη 1.4.2014) προκύπτει ότι *χρέωσε τόκους* ανά τρίμηνο, ενώ *έπρεπε να το κάνει* ανά εξάμηνο. Ο λόγος αυτός είναι προεχόντως αόριστος, αφού δεν αναφέρεται κατά ποιο ποσό οι ανακόπτοντες χρεώθηκαν τόκους άνω του νομίμου. Εκ περισσού είναι και μη νόμιμος, αφού ανά δημο έπρεπε να γίνεται ο ανατοκισμός και έτσι νινόταν. Η χρέωση τόκων γινόταν ανά τρίμηνο κατά τα συμφωνηθέντα στον όρο 3. Κρίνοντας στην ουσία, οι 2 επικαλούμενες εγγραφές, χρέωση 48,06 € στις 9.12.2013 και χρέωση 138,88 € στη 1.4.2014 έχουν διαφορετικό Κωδικό καθεμιά, ..., που κατά τον πίνακα κωδικών αιτιολογίας της τράπεζας σημαίνουν «Χρέωση τόκων επί ληξιπρόθεσμος οφειλής από Κ.Μ.» η πρώτη και «Υπαγωγή στις διατάξεις του άρθ. 27 τόκοι επί ληξιπρόθεσμος οφειλής από κατάσταση», η δεύτερη, η οποία μάλιστα χρεωπιστώνεται την ίδια μέρα (το ίδιο ποσό 138,88 €), σύμφωνα με την καρτέλα του 9700093629 λογαριασμού που προσκομίστηκε για την έκδοση της ένδικης διαταγής πληρωμής. Αυτό υπονοεί ότι πρόκειται για διαφορετικού είδους χρεώσεις, αν και δεν διακριβώθηκε τι ακριβώς. Κατά την κρίση του Δικαστηρίου ο σχετικός ισχυρισμός των ανακοπτόντων δεν αποδείχθηκε.

Με τον 13^ο πρόσθετο λόγο της ανακοπής τους, οι ανακόπτοντες, ζητούν την ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, επειδή στους όρους ... της σύμβασης αλληλοχρέου περιέχει ανίσχυρες ρήτρες έκπτωσης. Ο λόγος αυτός είναι αλυσιτελής, γιατί κανείς από τους σχετικούς όρους δεν ενεργοποιήθηκε ως σήμερα, ώστε τυχόν πλημμέλεια τους και αληθής υποτιθέμενη δεν επηρεάζει το κύρος της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής.

Με τον 14^ο πρόσθετο λόγο της ανακοπής τους, οι ανακόπτοντες, ζητούν την ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, επειδή ο όρος 41 της αρχικής σύμβασης αλληλοχρέου περί παραίτησης των εγγυητών από δικαιώματά τους είναι καταχρηστικός και απαγορεύεται από την ΥΑ Ζ-1-798/2008, ΦΕΚ 1353 δ/2008. Ο λόγος αυτός είναι μη νόμιμος, επειδή η εν λόγω ΥΑ Ζ-1-798/2008 (και ιδίως όπως ισχύει μετά την ΥΑ Ζ1-74/2011, ΦΕΚ 8' 292/22.02.2011), αφενός απαγορεύει την αναγραφή των ΓΟΣ που έχουν κριθεί ως καταχρηστικοί με αμετάκλητες δικαστικές αποφάσεις επί αγωγών ενώσεων καταναλωτών, σε συναπτόμενες μεταξύ πιστωτικού ιδρύματος και καταναλωτή συμβάσεις στεγαστικών δανείων κυμαινόμενου επιτοκίου, χορήγησης πιστωτικών καρτών, λογαριασμού καταθέσεως και σε συμβάσεις που συνάπτουν Ασφαλιστικές Εταιρίες με τους καταναλωτές (ώστε συμβάσεις δανείου και αλληλοχρέου σαν τις επίδικες δεν καταλαμβάνονται από το εύρος της), αφετέρου τέθηκε σε ισχύ μετά τη σύναψη (το 2006) της αρχικής σύμβασης του ένδικου αλληλοχρέου.

Με τον 15^ο πρόσθετο λόγο της ανακοπής τους, οι ανακόπτοντες, ζητούν την ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, επειδή ο όρος... της αρχικής σύμβασης αλληλοχρέου που ορίζει ότι «η παράλειψη του πιστούχου να γνωστοποιήσει στην Τράπεζα εγγράφως, με απόδειξη, μέσα σε 20 ημέρες από την ταχυδρόμηση προς αυτόν αντιγράφου του λογαριασμού ή οποιουδήποτε άλλου εγγράφου, τυχόν αντιρρήσεις ή διαφωνία θεωρείται αναγνώριση από τον πιστοῦχο της ακρίβειας του λογαριασμού ή του εγγράφου που του ταχυδρομήθηκε» συνιστά απόπειρα πλασματικής αφηρημένης αναγνώρισης χρέους. Ο λόγος αυτός είναι μη νόμιμος γιατί και αληθής υποτιθέμενος δεν οδηγεί σε ακύρωση της διαταγής πληρωμής αλλά σε απλό παραμερισμό του, πολλώ δε μάλλον που κανείς διάδικος δεν επικαλείται ότι εφαρμόστηκε. Αντιθέτως εκ περισσού κρίνοντας στην ουσία, αποδεικνύεται ότι η τράπεζα μία μόνο αναγνώριση του προσωρινού υπολοίπου του αλληλόχρεου

λογαριασμού επικαλείται, την ρητή αναγνώριση της ... πρόσθετης πράξης που υπέγραφαν όλοι οι εκεί συμβαλλόμενοι ανακόπτοντες (οι 3 πρώτοι), εφεξής δε αποδεικνύει με αποσπάσματα των εμπορικών της βιβλίων το οριστικό κατάλοιπο που προέκυψε στο κλείσιμο του αλληλόχρεου. Άρα αλυσιτελώς προτείνεται και αυτός ο λόγος.

Με τον 16^ο πρόσθετο λόγο της ανακοπής τους, οι ανακόπτοντες επαναλαμβάνουν τον 2^ο λόγο της ανακοπής που αντιμετωπίστηκε ανωτέρω. Η μη ύπαρξη αλληλόχρεου επ' ουδενί δεν αποδείχθηκε.

[Σημειωτέον ότι στη σελίδα 100 των πρόσθετων λόγων τους οι ανακόπτοντες ζητούν ακύρωση και κάθε πράξης εκτέλεσης επιχειρώντας απαραδέκτως να προσθέσουν με το δικόγραφο των πρόσθετων λόγων νομική βάση του άρθ. 933 ΚΠολΔ στην αρχική τους ανακοπή.]

Συνεπώς μη υπάρχοντων άλλων λόγων πρέπει, να απορριφθεί συνολικά η ένδικη ανακοπή και οι πρόσθετοι λόγοι της και να επικυρωθεί η ανακοπτόμενη διαταγή πληρωμής κατ' άρ. 633 §1 ΚΠολΔ. Τέλος πρέπει να επιβληθεί η δικαστική δαπάνη της καθ'ης σε βάρος των ανακόπτοντων, επειδή ηττήθηκαν (άρθρο 176,591 §1 ΚΠολΔ), όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό. Στην εκκαθάριση της οφειλόμενης δικαστικής δαπάνης συνεκτιμάται η ανάγκη ιδιαίτερης επιμέλειας δικηγόρου της καθ'ης προς αντίκρουση συνολικά 27 λόγων που εκτείνονται σε 48 σελίδες ανακοπής και 102 σελίδες προσθέτων λόγων, οι οποίοι μάλιστα κοινοποιήθηκαν στην καθ'ης μόλις 8 ημέρες πριν τη συζήτηση.

Επίσης ενόψει όλων των προδιαληφθέντων, προκύπτει, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, ότι οι ανακόπτοντες άσκησαν προφανώς αβάσιμη ανακοπή, ως τέτοιας νοούμενης καθενός από τους λόγους αρχικούς και πρόσθετους με κύρια ευθύνη του δικαστικού τους πληρεξουσίου, καθώς όλοι οι λόγοι ανακοπής είναι τεχνικοί-νομικοί. Η σώρευση πλήθους τέτοιων λόγων, απαραδέκτων, αντιφατικών, νόμο και ουσία αβάσιμων, με άσκηση μάλιστα 16 πρόσθετων λόγων σε ασφυκτικό χρονικό περιθώριο αντίδρασης εκπιμάται επιπλέον και ως παρέλκυση δίκης, δια της σημαντικής δυσχέρασης στην εκτίμηση των λόγων τόσο του ανηδίκου δικηγόρου, όσο και του Δικαστή και συνακόλουθα στην έκδοση απόφασης κατά παράβαση των υποχρεώσεων του δικηγόρου ως συλλειτουργού της Δικαιοσύνης. Αυτό συνάγεται ιδίως: από την έκταση ανακοπής και πρόσθετων λόγων (150 σελίδες) και τον τρόπο με τον οποίο εκτίθενται οι λόγοι, διάχυτα, μη ευσύνοπτα, με αλληλοεπικάλυπτοντες ή και αντιφατικούς ισχυρισμούς με επάλληλες σωρεύσεις χωρίς συστηματοποίηση, με παλινωδίες (π.χ. σελ 25 και 30 πρόσθετων λόγων), με σχινοτενείς μείζονες προτάσεις για θέματα ευρύτερα του κρίσιμου (π.χ. Σελ. ... πρόσθετων λόγων αναφορά σε αρεοπαγητική ή εφετειακή νομολογία επί του κρίσιμου θέματος και μόνον), αλλά και από το παραπλανητικό διάγραμμα λόγων στη σελ 3 ανακοπής, το λάθος στην αρίθμηση των λόγων της (από 4 πάει σε 6) και όλο εν γένει το κείμενο, ιδίως των πρόσθετων λόγων, που συχνά επαναλαμβάνει επί λέξη τις 2 τεχνικές εκθέσεις, παραθέτοντας όλως τεχνικές οικονομικές λεπτομέρειες, χωρίς διάκριση νομικά σημαντικού και νομικά επουσιώδους και δη όχι ελλείψει στοχοπροσήλωσης, αλλά εσκεμμένα προς σύγχυση, τακτική που επιβαρύνει την ύλη του Δικαστηρίου και στοιχίζει χρονικά στην ταχεία απονομή δικαιοσύνης. Επομένως θα πρέπει να επιβληθεί σε βάρος του πληρεξουσίου δικηγόρου των ανακοπτόντων κατ'εφαρμογή του άρ. 20S ΚπολΔ ποινή στρεψοδικίας 2.000 €, όπως ειδικότερα ορίζει το διατακτικό,

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΣΥΝΕΚΛΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων τις με αριθμούς κατάθεσης στο παρόν Δικαστήριο; Α) ... ανακοπή με επ' αυτής ... πρόσθετους λόγους.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την ανακοπή και τους πρόσθετους λόγους της.

ΕΠΙΚΥΡΩΝΕΙ την υπ* αριθμ. ... διαταγή πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ξάνθης.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τους ανακόπτοντες στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων της καθ'ης τα οποία ορίζει στο ποσό των οκτώ χιλιάδων ευρώ.

ΕΠΙΒΑΛΕΙ στον δικαστικό πληρεξούσιο των ανακοπτόντων Πολύκαρπο Παπαδόπουλο, ..., ποινή δύο χιλιάδων ευρώ (2.000 €), τα οποία οφείλει να καταβάλει στο Δημόσιο εντός προθεσμίας ενός μήνα από την τελεσιδικία της παρούσας και

ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ το γραμματέα του Δικαστηρίου τούτου να γνωστοποιήσει αμέσως αντίγραφο της παρούσας απόφασης στο Υπουργείο Οικονομικών και την αρμόδια ΔΟΥ.